

Days do qui no he pogut saber res? D'en Bergé i Pac. A Angelà dubto
li anessin, car ningú del qui m'escrivia d'allà en diu res.

(114)

Ermita à Fourtou, 21 i 22 - IX - 40

Maria meua, sempre estimada: Començo la carteta avui dissabte, car demà
sortirà a primera hora, la portarà el primer que vagi al poble que potser serà
el manescalet que porta molta perucca i té de xollar-se, si s' decideix per fi
¿El coneixes tu al manescalet? Certament demà pel manescalet és una festa
renyalada, a les onze del mati treia el nas, ja fa un munt d'anys i aquest
any s'esperaria la festa aquesta ben tristori al no poder abraçar a la seva moreneta,
una xicota primota i llejota que es de Cala Mia, la mitjana. ¿La coneixes tu?
¿En té que li farem, no? Però pensàvem Maria meua, que aquest ho seria un
llor. Ha correput ja molt i no desesperem que sigui l'any de la ditxa be no
salta. Demà, els nostres pensaments seran per a renovar el nostre amor i fer
l'etern jurament de ésser m' i m' i, si hi cal, l'un pel altre. Quèten anys enca-
ra de vida i seran millors que aquests dos darrers. Però recordo amb eussió el
22 de setembre del 1938. Fu vintena, millor dit, adelantava la vintena a Maurena.
Jo estava mig regim que vindries. Pocs dies més tard, referem ja a manera la nos-
tra vida i foren tres mesos i encara d'un viure ben felig. Ah! Sino hagué estat
de guerra! Deixem però els plensaments tristos i omplim els nostres cors de l'esper-
rança de la felicitat que ens espera dintre poc.

Aliv al migdia vaig rebre la teua ben llargueta, de tres dies.
Des de nou puc dir-te. La cosa del períodic ja la sabia per una carta. Jo t'ho
deia que evacuarien també els de l'altra zona. Amb tot jo no vull que et quedis
aquí cas que els temors presents siguin realitat. Jo en dubto, car hom no s'ex-
plica aquestes coses, quan hi ha un acord i aquest pron queu pels d'aquest costat

Et dijous ja et deia el que pots fer. Et deia coses que no t'hi hauria dit encara per no portar-te més tristesa. No pateixis però. Aquí no etem pas malament del tot i anem tirant. Ara hem conseguit que ens portin 15 quilos o més de carn feta la setmana i menjem bé i menjarem millor. To no se si potarà qualsevol dia però de moment anem tirant. També et deia, Maria meua, que en cas apurat t'arrivir aci. To fa dir que veig escrivint a en Costafreda i espero contesta. Al xicot li ballarà un ric el cap. Li ho consultat ja en més d'una ocasió si puc arribar-me allí i ell contesta positivament. I és que ho he fet les dues vegades quan sembla que hauriem de plegar vela, i tot deus aparamar-se per on pugui. Després venen solucions i naturalment el meu interès és resistir aci mentre es pugui. No m'agrada molt incontrolar-me i si veure dintre de la llei nostra. Ara veulla que la cosa torni a marxar.

Ara hi ha sortit un xicot cap a Fouloure. Aquest tornaria i portaria bones informacions de la cosa de Mèxic i tot l'altre. En el xicot aquell de la foto ha treballat molt temps com en López. Ja et deia que la cosa d'en Ramon, aquell de l'adreça de la manuela és molt particular nostre. Ja està bé, malgrat que al meu entendre era per de menys que copiessi la carta aquella, car en deu estar ben enterat i segur que és la mateixa persona. En fi, ja està fet. To hi escriviré avui. Ben poques coses o raons podria donar-vos referent a la tia ja que ens ho deien tot. Que ho quedat allí i no veurem segurament fins mas ella si mai podem tenir la dita de xafar terra mexicana.

Si, meua meua, fes plans ja. No caldria més que fem d'hostelans. No ens hi guanyaríem molt la vida. Allí hi trobarem l'ambient i el treball

apropiat a nosaltres. D'així sí que n'estic segur. Has oït la premsa, com els
pungalers copien les dues notícies. No tingui por, ja que allí no pot succeir
el que succeí a casa nostra.

Plega una estona, que l'olla m'espera. No t'ho havia dit però des d'ahir que
torno a fer de cuiner.

He rebut les fotos d'aquell ricot que ja he te. A tots m'han fet dir que el
fill de l'amo ens retratà per a fer els papers però no ens donen.

Neneta meua, no extrauigis no rebre notícies de casa. Ja vindran
Jo avui escriviré si tinc temps i t'adjuntaré la ratlla. No em queda pas molt
temps. Ara una cosa, ara l'altra, pais et dones compte i ve la fosca i l'o-
ra de sopar i dormir.

Aquí no ha anat ningú al poble i per tant dejunarié de casta.
ta teva. Demà potser me'n tocarà dues, o al menys una de reserva. Les
teves venen ben ràpidament. Sento força que les nerves siguin tan tarda-
nerves. Et extrauig ja que acostumen a sortir d'aquí des de fa una temporada
normalment. Ara treballen en front de la casa i quan va el noi al po-
ble al matí li donem les castes.

Be, mesota meua, comença a ésser ja tant. Aquí per sopar com
que tenim carn fem escudella. Siguem, col, patata, carn i un xic de car-
relata. Tot ben bullit. Bons traysos de vi i a la quadra a dormir
Allí un xic de verinola i tot seguit a romar. La vida aquí és dura
però molt saludable. Joestic bé molt bé. Doras com un beneit de de
les vuit quarts de nou fins que criden les sis del matí amb un soí totala nit

De dia, les hores passen volant. Fe l'esmorçar, arregla el dinar i tot requit després de dinar fens de començar a pelar les patates, ja que són dotze boques i totes d'aquelles que no es cauen de mastegar.

Li que hauré après cosa. Creu-me però això t'espavila. Auri en veig en cor de fer qualsevol treball per dem que sigui. Xarracan, ja ho faig com un veritable professional i fe rotar els troncs, tot això ja ho coneix. Amb la destial encara hi estic reuigit. No penso pas fer-li les pans, can és molt pesanta, saps?

Demà el meu compleany. Dia trist com et deic. S'escau en diu meuge. Quina sort si l'haguéssim pogut passar junquets. No pot ésser i no cal desesperar. Aquesta vida de separació finirex com totes les coses d'edentor. La cosa de mèxic és segura i es realitzarà i aviat. El problema està en no ésser dels últims i jo no ho crec que ho siguiem. Després de tot tenim ja molt d'avangot nosaltres. Naturalment que si la tia fos ací millor que millor. To he escrit a es Caturri per si es cat go que dinen que a la Comissió hi ha en Esbert. Veuem que diu. Ara a esperar. Fu, neneta nova, vis atent a la cosa d'aquí. Cas que sortissis, que la Manó et troqui un para de la prefectura per aquí millor que per Montauban malgrat parís allà que és a més de veig caní. De tot sortirem no en fiqui dubte i aviat veuràs al teu Pepe per no reparar-se no' del teu costat. Quin dia més felig aquest, eh, Manó nova?

Ja finexo el paper. Nouis en queda per dir-te el que jo saps per bé que t'atemo molt i molt i t'empuro també molt. Que les hores em són auy esperant l'hora felig del nostre retrobament. Fot vindrà i jo en tinc confiança que molt aviat.

Salutacions a tot. Petons al Joan i Marcellí

Per a tu, Manó nova, uns petons ben dolços del teu ben teu Pepe